

Κατίνα.

Εὖγε Γιάνν' ὁ μέγας Πλάστης ἀπ' τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ μας
Τὸ ἀθῶο μάθημά μας ἴσως τώρα εὐλογεῖ,

ὦ! καλλίτερα ἀπ' ὅλα τὰ παιγνίδια τοῦ χωριοῦ μας
Δὲν γνωρίζ' ἀπ' τὴ φλογέρα, ἀπ' τὴ θεία Μουσική!
Ἰανουάριος 1882.

Ν. Γ. Ἰγγλέσης.

Ὁ Πέτρος ἐν ἐκτάσει ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας βυρσεῶς τινὸς Σίμωνος ἐν Δαμασκῷ.

ΟΡΑΜΑ ΠΕΤΡΟΥ.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ὅπως ὅλοι οἱ ὁμοεθνεῖς του, καὶ μετὰ τὴν λήψιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν

τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς βασιλείας του, καὶ διὰ τοῦτο διε-
τῆρει τὸ πνεῦμα τῆς ἀποκλειστικότητος ὡς πρὸς τὰ
ἄλλα ἔθνη, τὸ ὁποῖον ἐχαρακτήριζεν ὁλόκληρον τὸ
ἔθνος του. Διὰ νὰ ἐξάξη αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἐσφαλμένην
τοῦ ταύτην ιδέαν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ νὰ

τοῦ δώση νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὁ χριστιανισμὸς δὲν ἦτο θρησκεία ἀποκλειστικὴ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, ἀλλὰ παγκοσμία, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὸν Χριστὸν ὄχι μόνον τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἑθνικοὺς, ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν ἔκστασιν, ἐνῶ προσήρχετο ποτε ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας του ἐν Δαμασκῷ. Εἰς τὴν κατάστασιν δ' ἐκείνην εὕρισκόμενος ἐπέινασε, καὶ βλέπει τὸν οὐρανὸν ἀνεφγμένον καὶ καταβαῖνον ἐπ' αὐτοῦ σκευῶς τι ὡς σινδόνα μεγάλην, τὰ ὅποια ἦτο δεδεμένον ἀπὸ τῶν τεσσάρων ἄκρων· ἐντὸς δ' αὐτοῦ ὑπῆρχον πάντα τὰ τετράποδα τῆς γῆς καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ἐρπετὰ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔγεινε φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ «Πέτρε, σῆκω σφάζον καὶ φάγε. Ὁ δὲ εἶπε, Μὴ γένοιτο, Κύριε, διότι οὐδέποτε ἔφαγόν οὐδὲν βέβηλόν ἢ ἀκάθαρτον.» Τοῦτο ἐπανελήφθη τρίς καὶ τὸ σκεῦος ἀνελήφθη ἀπ' αὐτοῦ.

Ἐνῶ δὲ ἐσκέπτετο τί τάχα νὰ ἐσήμαινε τὸ ὄραμα, ἀπεσταλμένοι τινὲς ἀπὸ τὸν Ῥωμαῖον ἐκατόνταρχον Κορνήλιον ἔκρουσαν τὴν θύραν καὶ ἐζήτησαν νὰ ἴδωσι τὸν Πέτρον· ἐλθόντος δ' ἐκείνου, τῷ εἶπον, ὅτι ὁ Κορνήλιος ὁδηγηθεὶς ὑπὸ ἀγγέλου τὸν παρακαλεῖ νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν διδάξῃ τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τότε ὁ Πέτρος ἐνόησε τὴν ἔννοιαν τοῦ ὁράματος καὶ σηκωθείς ἠκολούθησε τοὺς ἄνδρας τοῦ Κορνηλίου καὶ φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν του ἐκήρυξεν εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν τὸν Χριστὸν.

Δικαστήριον πτηνῶν.

Σπουδαία τις ἐφημερίς τῆς Γενεύης δημοσιεύει τὰ πρακτικὰ δίκης τινὸς κοράκων, τῆς ὁποίας αὐτόπτης μάρτυς ἐγένετο ὁ συντάκτης αὐτῆς εἰς περιοδείαν του τινὰ ἐπὶ τῶν Ἀλπεων. Οὗτος κατελθὼν ὅρος τι ἔφθασεν εἰς μέρος ἀρκετὰ παράμερον (ὡς φαίνεται, διὰ νὰ διεσχυθῶσι τὰ τῆς δίκης ἐπὶ τὸ ἡσυχώτερον!) ὅπου εὔρε περὶ τοὺς ἐξήκοντά ἢ ἐβδομήκοντα κόρακας ἐν σχήματι κύκλου, εἰς τὸ κέντρον τοῦ οὐοῦ ἴστατο μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω ὁ πταίστης κόραξ. Ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, ὅπως ἀδήποτε καὶ ἂν ἦτο, ἀνεπύχθη ὑπὸ ἐνὸς τῶν κοράκων, διὰ ποικιλῶν κρωγμῶν καὶ κτυπημάτων τῶν πτερῶν του. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἔλαβον μέρος εἰς τὴν διαδικασίαν καὶ ἄλλοι ὡς μάρτυρες, ἅπαντες δ' οὗτοι διεκόπτοντο ὑπὸ τῶν κρωγμῶν καὶ τῶν κτυπημάτων τῶν πτερῶν τοῦ κατηγορούμενου, ὅστις υπεράσπιζεν ἑαυτὸν μὲ πολλὴν δύναμιν.

Τέλος οἱ δικασταί, ὅτινες κατεῖχον θέσιν ἐξαιρετικὴν, ἀφοῦ ἤκουσαν τὴν τε κατηγορίαν ὅλην καὶ τὴν υπεράσπισιν, χωρισθέντες ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν ἄλλων, ἀπήγγειλαν τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν, ἣτις, ὡς φαίνεται, ἦτο καταδικαστικὴ, διότι μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς πάν-

τες ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν κατεξέσχισαν. Ἀφοῦ δὲ τοιουτοτρόπως ἐξετέλεσαν τὴν καταδικήν, ἀνεχώρησαν ἀφήσαντες τὰ τεμάχια τοῦ φονευθέντος πρὸς φόδητράν καὶ μάθημα τῶν κακῶς διαγόντων κοράκων!

ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΧΕΙ ΕΝΑ ΚΥΡΙΟΝ.

Δύο ἄνθρωποι περιεπάτουν εἰς ὁδὸν τινα, ἀκολουθούμενοι ὑφ' ἐνὸς κυνός.

«Εἰς τίνα ἐκ τῶν δύο αὐτῶν Κυρίων ἀνήκει αὐτὸς ὁ κύων;» ἠρώτησε παίδιον τι τὸν σύντροφόν του.

«Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ γνωρίσωμεν ἥδη» εἶπε τὸ ἄλλο παίδιον «ἀλλ' ὅταν χωρισθῶσι, τότε θὰ ἴδωμεν εἰς τίνα ἀνήκει.»

Καὶ τῷ ὄντι μετ' ὀλίγα βήματα οἱ δύο κύριοι φθάσαντες εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν ἐχωρίσθησαν, λαθόντες ὁ μὲν εἰς τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ φέρουσαν, ὁ δὲ ἄλλος τὴν πρὸς τὰ ἀριστερά, ὁ δὲ κύων ἠκολούθησε τὸν πρῶτον.

«Ἰδοὺ ὁ κύριός τοῦ σκύλου,» εἶπον καὶ τὰ δύο παῖδια συγχρόνως.

Καὶ σεῖς, μικροὶ μου ἀναγνώσται, εἰς ποῖον κύριον ἀνήκετε ἕκαστος; εἰς ὑμῶν; Εἰς τὸν καλὸν ποιμένα ἢ εἰς τὸν σκληρὸν διάβολον; Δὲν ὑπάρχει μέση ὁδὸς διὰ σᾶς, πρέπει ἢ εἰς τὸν ἓνα νὰ ἀνήκετε ἢ εἰς τὸν ἄλλον. Ἴσως ἐπὶ τινα καιρὸν, καθὼς ἔτυχε καὶ εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος σκύλον, τὸ πρᾶγμα νὰ φαίνεται ἀμφίβολον, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα καὶ ἡν θὰ ᾔνοι δινατὸν νὰ διστάητε. Δύο ὁδοὶ ὑπάρχουσιν· σεις δὲ πρέπει νὰ ἐκλέξητε, ὡς ὁ Ἡρακλῆς τοῦ μύθου τοῦ Προδίκου, τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ, ἢ τὴν πρὸς τὰ ἀριστερά. Εἰς τὴν ὁδὸν, ἣ ὁποία φέρει ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν αἰώνιον εὐδαιμονίαν, ἢ τὴν φέρουσαν εἰς αἰώνιον κακοδαιμονίαν. Ἡ πρώτη εἶναι πολὺ στενὴ, ἀλλὰ ἐκεῖ ὁ βραχίον τοῦ Θεοῦ θέλει σᾶς υποστηρίξει, καὶ τὸ μεδιάμα τῆς σᾶς ἐνθαρρύνει. Ἡ δευτέρα εἶναι πλατεῖα καὶ εὐρύχωρος, καὶ κατ' ἀρχὰς πολὺ εὐχάριστος, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα πλήρης σκότους καὶ βασάνων. Ποίαν ἐκ τῶν δύο θὰ ἐκλέξητε;

ΠΑΓΙΔΑΣ ΠΡΟΣ ΣΥΛΛΗΨΙΝ ΤΙΓΡΕΩΝ.

Τὰ ἀπέραντα δάση, οἱ ἀχανεῖς δρυμῶνες καὶ τὰ μεγάλα τέλματα τῶν Ἰνδιῶν βρῖθουσιν ἐλεφάντων, ρινοκέρων, ἱπποποτάμων, λεόντων, τίγρεων, οὐανῶν, λύκων, ὄφρων καὶ ἄλλων παντοειδῶν θηρίων καὶ ἐρπετῶν, τὰ ὅποια κατ' ἔτος φονεύουσιν ἢ καταβροχθίζουσι πολλὰς χιλιάδας ἀνθρώπων. Πρὸς καταστροφὴν δ' αὐτῶν ἡ Κυβέρνησις ἔχει ὀρίσει χρηματικὸν ποσὸν δι' ἕκαστον τῶν ζώων τούτων· τούτου ἕνεκα ἀφ' ἐνὸς καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς καὶ τῶν κτηνῶν καὶ ποιμνίων των, οἱ κάτοικοι ἐκτὸς τῶν ὅπλων καταφεύγουσι καὶ εἰς διάφορα μηχανήματα, διὰ τῶν ὁποίων συλλαμβάνουσι τὰ θηρία ἐκεῖνα.